

Uit de pastorie – week 25 2021

Wat achter ons ligt

Het wordt steeds fijner om weer naar de kerk te gaan. In ieder geval wat het aantal kerkgangers betreft. Ik kijk zondags echt mijn ogen weer uit, en als ik u en jou zie zitten denk ik: 'ze zijn er weer!' Meer en meer hoor ik hoe moeilijk het in gezinnen is. Dat gezinnen, jongeren, kleinere kinderen de kerkgang helemaal ontwend zijn geraakt. Een online kerkdienst is een beetje in het rijtje van Netflix terechtgekomen, en wordt daarom ongemerkt op dezelfde manier beoordeeld als allerlei andere 'programma's': is het leuk, is het relevant, boeit het me. Omdat online naar de kerk gaan in zekere zin een individuele gebeurtenis is zonder daadwerkelijke ontmoeting met anderen, ben je wat meer op jezelf teruggeworpen en haak je misschien ook wel sneller af. En hoe pak je die draad weer op, ook als er weer plek is in de kerk? Hoe krijg je je tieners en pubers weer mee? Niet door aan de kant van de regels te beginnen, al is kerkgang wel een regel in een christelijk gezin. Maar daar krijg je met opgroeiende jongeren soms een felle welles-nietes-discussie van die eindigt met een hard dichtgeslagen deur – en misschien ook wel een bitter dichtgeslagen hart. Is het niet beter om als ouders met je kinderen in gesprek te gaan over de vraag: hoe kunnen wij als gezin de Heere dienen? Wat hebben we daarvoor nodig? En wat vinden jullie als kinderen belangrijk voor ons leven met de Heere, ook in ons gezin? Vandaaruit kan hopelijk de zegen en rijkdom van de zondagsviering aan de orde komen, de kerkgang, maar natuurlijk ook hoe je op de andere dagen van de week met het Woord van de Heere bezig bent. Een ander belangrijk punt lijkt me dat binnen de gemeente onder ouders het gesprek wordt gevoerd: er bestaan allerlei vriendschappelijke contacten binnen de gemeente. Kinderen zullen al gauw inbrengen dat ze het 'bij die en die' anders doen, dat ze daar niet zo streng zijn etc. Het is belangrijk dat ouders in de gemeente de rijen sluiten, bijvoorbeeld door met een paar gezinnen tegelijk in te tekenen voor een kerkdienst. Het is belangrijk dat kinderen en jongeren in de kerkdienst ook andere kinderen en jongeren zien. Dát stimuleert. Zoals het demotiveert als ze geen leeftijdsgenoten in de kerk zien. Nu de mogelijkheden toenemen en het besmettingsgevaar afneemt (hoewel het nooit weg zal zijn!), wil ik ook u en jou die nog niet over de drempel van de kerk durfde komen, oproepen om weer te komen. Je kunt eenvoudigweg niet zonder kerkgang en gemeenschap.

Wat voor ons ligt

Als de Heere het geeft, zullen zondagmorgen 9 jonge mensen belijdenis van het geloof afleggen. Daar verheugen zij en wij ons op. In een folder bij de weekbrief hebben ze zich intussen aan ons voorgesteld. Leeft u met hen mee in gebed en een teken van meeleven? Met de groep heb ik de dienst op een aantal punten voorbereid. De psalmen die we zingen, zijn door hen gekozen. Ook vroegen ze of er uit Romeinen 8 geprekeerd kon worden. Wat een troostrijk hoofdstuk! Het hele christenleven is er in samengevat: leven door de Heilige Geest, leven door de hoop, leven in zekerheid. Als ik achterom kijk, denk ik dat ik in de helft van alle belijdenisdiensten uit dit hoofdstuk heb geprekeerd. En nog steeds raak ik niet uitgelezen in dit hoofdstuk. En u dan?

In de avonddienst gaat ds. Nijland uit Mastenbroek voor. Zelf preek ik voor het eerst en voor het laatst deze maand 'buiten de deur', nl. in Bilthoven. We wensen elkaar gezegende diensten toe, in het bijzonder onze nieuwe lidmaten.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw en br. Scherphof eindig ik met een hartelijke groet aan u en jullie allen. Sommigen uit de gemeente zijn al op vakantie. Maar op reis zijn we allemaal. Waarheen? 'Want wij hebben hier geen blijvende stad', zegt de apostel. Dat zal iedereen moeten toegeven. Maar geldt voor u/jou ook wat daarna komt: 'Maar wij zoeken de toekomstige' (Hebr.13:14)? Die stad vinden en ontvangen wij in de gelovige overgave aan de Heere Jezus Christus. Wie hem dáár zoekt, die vindt!
Uw A.J.M.